

DIVOKÁ Afrika

COSMOPOLIS

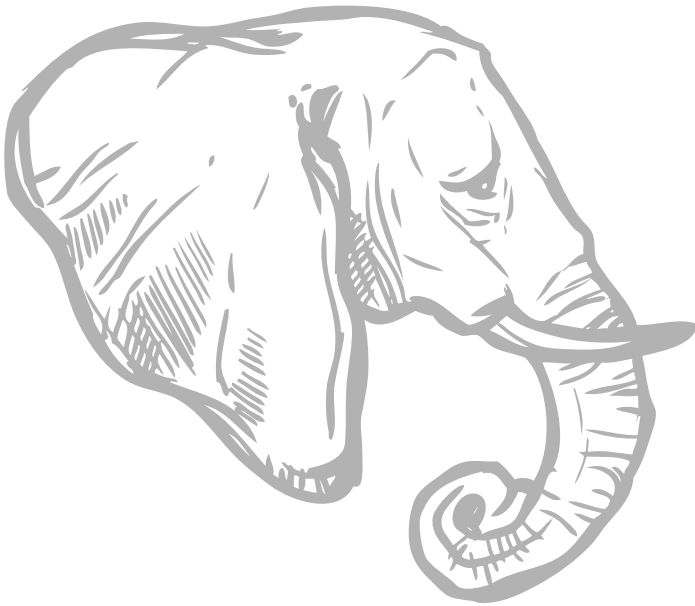
M. K. HARDY

COSMOPOLIS

M. K. Hardy

Divoká Afrika

DIVOKÁ Afrika

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

*Všem milovníkům
cestování, přírody a zvířat.*

Poděkování

Toto je má první kniha. Ne první vydaná, ale úplně první napsaná. Ten první poklad v šuplíku, který jsem kdy sesmolila a mnohokrát přepsala.

Právě proto bych v ní ráda poděkovala Zuzce Rokosové. Své sestřenici, která mě naučila milovat knihy. A když jsem poprvé zmínila, že bych já, do té doby nečtenář, ráda zkusila něco napsat, nesmála se. Naopak, podporovala mě, dávala mi rady a vytrvale odpovídala na každou otázku, co mě napadla. A že jich bylo hodně!

Stejně tak mi byl a je obrovskou oporou manžel. Nesmírně si vážím toho, že se ptá na každou knihu, kterou píšu, a dokonce přichází i s vlastními náměty. Už se nemůžu dočkat, až jeden z nich zpracujeme a dáme ho dohromady.

Nakonec bych ráda poděkovala svým rodičům. Je nespočet věcí, za které bych jim mohla děkovat, ale v této konkrétní knize chci říct, že jsem opravdu vděčná za to, co jsme díky nim mohli se sourozenci zažít a vidět. Cestování a poznávání světa není samozřejmost a myslím, že by si to každý měl uvědomit. Proto jsem šťastná, že zrovna já měla tu možnost navštívit tolik koutů světa. A to právě díky nim.

Mami a tati, moc vám oběma děkuji.

Doufám, že jednoho dne budeme moc s manželem také svým dětem ukázat tolik, co vy nám.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

DIVOKÁ AFRIKA

Text © M. K. Hardy, 2024

Cover © Zuzi Maat, 2024

© Grada Publishing, a. s., 2024

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektury Karolína Pěničková

Grafický návrh obálky Zuzi Maat

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024 jako svou 9318. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

Grada Publishing, a.s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7371-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-7370-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-5272-8 (print)

Milí čtenáři,

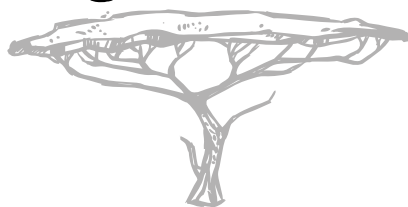
než začnete číst, ráda bych vám řekla pár slov: Vím, že reálný svět nefunguje vždy tak, jak ho v knihách my autoři předkládáme. Někdy je však hezké snít... a právě to je ten důvod, proč si vytváříme světy jiné. Můžeme psát zdánlivou realitu, ale, drazí čtenáři, nikdy nezapomínejte na to, že i romantické knihy jsou smyšlené.

V této knize je svět takový, jak by se líbil mně. Bez hranic a omezení, bez byrokracie a zdlouhavého papírování. Zkrátka jsem si vzala to, co se mi hodilo, a naopak to, co by příběh jen zpomalilo, jsem jednoduše vypustila.

Tak se se mnou pojdte zasnít a užít si osudy hlavních hrdinů tak, jak jsem si je při psaní užívala já.

Jedna

Na dnešní večer jsem se pořádně vyparádila.

Od rána jsem nedělala nic jiného, než že jsem pobíhala po bytě a hledala co nejhodnější oblečení na nejdůležitější den ve svém životě. Letos mi bylo jednatřicet let a poprvé za svou dosavadní kariéru režisérky jsem se konečně dočkala úspěchu. Pořádného úspěchu!

Neumíte si ani představit, jak bylo náročné zrežírovat hodinu a půl dlouhý film, a to ani nemluvím o tom, že představitelé hlavních dvou postav se nemohli vystát. Neustále se mi dohadovali a romantickou scénu bych přesvědčivěji zahrála i já sama.

Přesto jsem šťastná, že jsme to dotáhli zdárně do konce.

A teď tu sedím v červeném polstrovaném křesílku mezi nespočtem slavných osobností a čekám, až zavolají mé jméno, abych mohla předstoupit a poděkovat za cenu, kterou mám dostat. Po celý týden jsem si trénovala svou děkovnou řeč a rozhodla jsem se, že zmíním především své rodiče a nejlepší kamarádku Katie, se kterou jsem se seznámila v práci. Dnes jsme naprosto nerozlučná dvojka.

Ráda bych poděkovala i svému příteli, ale ten se na mě naneštěstí stihl před půl rokem vykašlat, takže mu opravdu žádný dík nedlužím. Prý jsem byla předvídatelná, nudná a neustále s kamerou v ruce dost otravná. Pche, já mu ukážu. Alespoň teď uvidí, že práce, kterou jsem dělala, k něčemu byla. Natáčení je totiž zároveň mé obrovské hobby.

Je to tu. Adrenalin stoupá rychlostí blesku a projíždí celým mým tělem, když se moderátor postaví na pódium s otevřenou obálkou a začne volat mé jméno.

„Přivítejte prosím na pódium Michelle Connerovou, držitelku ceny za režii nejnovějšího filmového hitu *Láska umí být krutá*,“ prohlásil radostně do mikrofonu a všichni v sále začali tleskat. Teď je ta chvíle, měla bych se zvednout a za doprovodu rámusu a nadšeného pískání se dostavit k němu na piedestal a vychutnat si svou chvíli.

„Michelle, přijdete k nám na pódium?“ pokoušel se mě vyvolat a mžoural očima proti světlu, aby mě v přeplněném sále našel.

„Michelle!“ ozval se znovu.

„Michelle Connerová! Mohla byste mi laskavě odpovědět!“ Teď už nezní tak mile jako před chvílí a mě jeho hlas donutí silně zamrkat, abych se vzpamatovala. Trhla jsem sebou a obraz, který mi vystoupil před očima, mě přesunul zpět do reality. Samozřejmě že se mi to jen zdálo. Kdo by si taky pomyslel, že v jednatřiceti letech už budu mít za sebou spolupráci se slavnými a v ruce ceny. Teď tu jen sedím, zapadlá za svým psacím stolem, okusuju konec tužky a hledím do prázdna. K mojí směle se o můj stůl rukama opírá nejprotivnější člověk, kterého znám.

Ano, je to můj šéf. Podsaditý šedovlasý cholerik, který mě zaměstnává už několik let a dává mi točit ty nejnudnější záběry na

světě, které ostatní odmítají dělat. Skláněl se nade mnou a nepřestával se mračit, zatímco jsem se snažila vyhrabat ze svého nádherného snu.

„A-ano, poslouchám. T-teda mohl byste mi to prosím zopakovat?“ vykoktala jsem ještě rychle jedinou odpověď, na kterou jsem se zmočila. Jeho výraz ještě víc potemněl.

„Do mé kanceláře. A hned!“ zaburácel zlověstně a pro efekt se ještě odrazil rukama od mého už tak dost chatrného stolu. Tohle gesto na mě zkoušel už mnohokrát a musím se přiznat, že má něco do sebe. Obzvlášť když se mi roztřeše monitor počítače. Tak drahá velká sranda by se nemusela rozbít.

Teď mě ale víc než otravný Ralf trápí vědomí, že jsem skutečně ještě ničeho nedosáhla. Pracovat pro Warner Bros Entertainment jako kameramanka zní určitě jako zaměstnání snů. Ovšem to bych nesměla dodat, že tenhle monstrózní gigant má malé, ne malé, opravdu miniaturní oddělení, kterému říkají *slídilové*. Myslí si, že to nevíme, ale to se pletou, nejde o tak nenápadné označení.

Když natáčí filmy a nejsou schopni sehnat nějaké záběry, co do nich potřebují, obracejí se na nás. To my dohledáváme ve všech dostupných databázích to, co chtějí, a když se stane, že nic neseženeme, musíme se postarat o jejich zajištění. Právě proto *slídilové*, zkrátka hledáme, a hledáme vážně dobře.

Já pracuji jako pomocná ruka, no možná spíš tak ruka pomocné ruky od pomocné ruky ředitele našeho oddělení. Jako jedna z mála nehledám. Posílají mě natáčet krátké záběry z různých koutů světa o nejrůznějších problémech nebo zajímavostech, abych doplnila databázi. Za pět let, co tu pracuji, Ralf použil pár mých nahrávek, možná bych měla spíš říct spíš pár mých šteků,

které zasadil do některé ze svých prací. Nejdelší mé video, které bylo zveřejněno, trvalo asi patnáct minut a jednalo se o charitativní akci pro kalifornskou ZOO.

„Michelle! Země volá! Michelle, kdepak asi lítá?“

Zatímco jsem v hlavě přemítala o svém neúspěchu, Katie se mi vysmívala od protějščího stolu. „Cože?“ vytrhla mě z úvah. Když se jen znechuceně ušklíbla, došlo mi, že se stále chovám jako hlodavec. Vyndala jsem hnusný konec tužky z úst a vyhodila ji rovnou do koše. Tahle by další hryznutí stejně nepřežila.

„No zvedni tu svoji prdelku a koukej letět za Ralfem, já tady nebudu poslouchat, jak huláká,“ pobízela mě netrpělivě. Ona byla vždy milovnic gestikulace, takže to její máchání rukama upoutalo pozornost i ostatních kolegů z kanceláře. Open space je peklo. Člověk si nemůže ani chvilku přemýšlet, aniž by ho nařkli z nicnedělání. Fajn, tak jsem asi nic nedělala trochu delší chvíli, ale stejně si nezasloužím vyčítavé pohledy svých kolegů. Tedy některých. Většina z nich je fajn.

„Nevíš, co mi to chtěl?“ zeptala jsem se Katie, než jsem obešla stůl, abych vyrazila do jeho kanceláře.

„Myslím, že něco o natáčení dalšího nesmyslu, kterej nejsou schopný dohledat.“ Její soucitný výraz mluvil za vše. Slyšela ho moc dobře. Kdyby ne, netvářila by se takhle. Bylo jí naprosto jasné, že zase budu otráveně nadávat. Někdy si říkám, jestli nezměnit práci. Prostě se sebrat, dát výpověď a doufat, že si najdu něco lepšího. Doteď jsem k tomu nesebrala odvahu. Už jsem mnohokrát koukala na internet a hledala, jestli nemá jiné natáčecí studio volná místa, jenže ve chvíli, kdy jsem už měla v mailu přiložený životopis s průvodním dopisem a své úzké portfolio, rozmyslela jsem si to. Cítila jsem se, jako kdybych svou stávající

práci podváděla. Navíc jsem měla strašný strach, že se to Ralf dozví a vyrazí mě ještě předtím, než půjdu na daný pohovor. Ten prevít má až moc známostí.

„Ach jo, doufám, že to nebude zase něco s autama a motorkama,“ vzpomínala jsem na svou poslední akci za kamerou. Všude páchl benzín, brodila jsem se v blátě a celkově jsem byla pěkně otrávená. Šlo o jakési závody v bahně. Ono se tomu jistě nějak říká, ale vzhledem k tomu, že to pro mě bylo naprosto nezajímavé, název jsem si nezapamatovala. Ta auta jezdila a skákala v terénu přes kopečky, stejně tak motorky. Dokonce mě jeden kretén ohodil až do pasu. Přímo přede mnou projel louží. Milovala jsem natáčení, neskromně si myslím, že jsem v něm i dobrá, ale tajně jsem doufala, že bych jednoho dne mohla být kameraman s režisérem v jednom. To by byl sen, natáčet a režírovat svůj vlastní film nebo dokument. O úspěchu se mi nezдалo poprvé.

V kanceláři už na mě čekal nabručený Ralf s rukama překříženýma před tělem a sledoval, jak pomalu zavírám dveře.

„Takže,“ zahájil náš rozhovor dost nejistě. Ovšem já si z toho odnesla nejdůležitější, za chvíli se budu muset omlouvat. „Nejdřív bych vám rád připomněl, že tady jste v práci, a ne v říši snů. Opravdu mě nebaví volat na vás z kanceláře a nakonec si pro vás stejně muset dojít. Nehledě na to, že když dorazím k vašemu stolu, zíráte do blba a hryžete firemní tužku.“

A je to tu, chvíle omluv přišla. „Omlouvám se, jen jsem přemýšlela nad posledním záběrem, který bych měla upravit,“ pokusila jsem se zalhat.

„No jistě, ještěže točíte tak hezky, jinak bych to už asi vážně netoleroval,“ pohlédl na mě s úšklebkem a nakonec mi pokynul rukou, abych se posadila. Takže já točím pěkně? A odkdy? Tedy,

já si samozřejmě myslím, že točím hezky, ale kdy na to přišel on? Tohle bylo snad poprvé, co jsem od něj slyšela takovou chválu.

„A teď oč jde. Jistě víte, že vedení se rozhodlo snížit stavy.“

Myslela jsem si, že mě klepne. Víím, že jsme malé oddělení, ale o to víc by nás mohli potřebovat. Kdo jim bude lítat po světě? Kdo bude všechno hledat, když hlavouni nemají čas? Ať si říká kdo chce co chce, slídilové jsou potřeba. „Anooo,“ zněla jsem nejspíš trošku polekaně, protože jsem byla fakt pekelně nejistá.

„Máme novou zakázku. Musíme ji splnit do posledního puntíku, nebo poletíme přes palubu jako první.“

„Dobře,“ přikývla jsem a zvažovala, proč si zavolal zrovna mě. Jsme tři, co zajišťujeme zbrusu nové záběry a jeden z nás je jeho letitý kamarád, proč si nevybral jeho? Myslela jsem si, že mu důvěřuje. Myslí si snad, že jsem lepší než on? Ty bláho, pokud ano, tak mi je právě mooc dobře.

„Jistě vás zajímá, proč jsem si vás vybral.“

Protože jsem nejlepší? „Víte, že předčím vaše očekávání?“ nadhodila jsem trochu sebevědomě.

Ralf se podivně ušklíbl a pak vytáhl složku z šuplete. „Chybí nám k dokumentu o nosorožcích pár záběrů. Spolu s tím bychom využili tuhle cestu k natočení dalších detailů. Všechno je sepsané na druhé straně, konkrétní záběry. Nemůžeme vypláznout takový peníze na cestu do Afriky, aniž bychom využili všechny možnosti.“

To zní logicky.

„Dobře,“ přikývla jsem a v duchu jásala. Nemůžu se dočkat, do Afriky jsem se vždycky chtěla podívat, a jestli to zahrnuje i safari, tak se mi splní sen. Kdybych si nepřipadala pitomě, nejspíš bych se právě teď culila od ucha k uchu. Jenže jsem měla strach, abych nevypadala až moc nedočkavě, a on mě ještě nestáhl.

„Vybral jsem vás proto, že pan Ethan Dorner je vlastníkem jedné z největších rezervací v Keni. Potřebuju, abyste ho kontaktovala a požádala o spolupráci.“

Zmateně jsem zamrkala. „Já? A proč?“

„Je to váš přítel.“

Můj co? Jak že bylo to jméno? „Nevybavuju si, že bych se znala s nějakým Dornerem, pane.“ Ať jsem v paměti pátrala sebevíc, pořád jsem si neuvědomovala, odkud bych ho mohla znát.

„Na Facebooku ho máte v přátelích a chodili jste spolu na základní školu.“ Nestačila jsem zírat. Ralf je opravdu kapitán všech slídlů. Jasně, umíme dobře hledat, ale někteří očividně víc než jiní.

Na základku. Dorner... Dorner. „Ethan Dorner?“ zeptala jsem se trochu nejistě, když jsem si vzpomněla na jméno. Vzpomínala jsem si, že jsem na základce opravdu měla spolužáka Ethana. Příjmení jsem si nikdy nepamatovala. Byl to hezký kluk s tmavými vlasy, vždycky tak čistě ustrojený, jen moc nemusel tělocvik.

„Ano, to je on.“

Najednou se mi v hlavě hromadily vzpomínky na toho klučíka s nazelenalýma očima. Dokázal se vykecat snad úplně ze všeho. Jednou přesvědčil fyzikářku, aby nám odpustila test!

„Pane, obávám se, že si mě nebude pamatovat.“ Nikdy jsme se nijak zvlášť nebavili. Byly jsme děti a jako takové jsme měly dojem, že holky mají být s holkama a kluci s klukama. Jasně, vždycky jsem ke klukům docela tíhla, ale konkrétně s Ethanem jsem neměla vůbec nic společného. Já jsem oproti němu měla nejradši tělák a nenáviděla ústní projevy.

„Tak to budete muset zkusit. Kontakt na něj samozřejmě máme. Chci, abyste mu zavolala a požádala ho o spolupráci. Bylo by ideální, kdyby vás nechal bydlet u něj v komplexu. Bylo by

to levnější a taky méně problematické. Ideálně kdyby vám dělal průvodce,“ vychrlil na mě. Vážně mám teď jen tak zvednout telefon, zavolat někomu, koho jsem neviděla víc než patnáct let, a požádat ho o laskavost?

„Kolik mu můžeme nabídnout?“ zeptala jsem se rovnou.

„Čím míň, tím líp.“

Doufala jsem v nějakou konkrétní odpověď. Přece nenabídnu Ethanovi výměnou svou společnost při ranních kávách. Panebože, nenávidím to. To nechci udělat!

„Takže?“ zeptal se netrpělivě, trochu si poposedl na té své zadnici a konečně povolil sevření rukou.

„Kolik mám času?“

Procházela jsem si složku a nic kromě výpisu chybějících záberů jsem v ní nenašla. Myšlenka na to, že bych natáčela, jak se páří zvířata a požívají se navzájem, mě moc neláká. Ale vidina toho, že se dostanu takhle daleko, do perfektní země plné divokých zvířat, a ještě bude všechno proplacené... Není o čem přemýšlet.

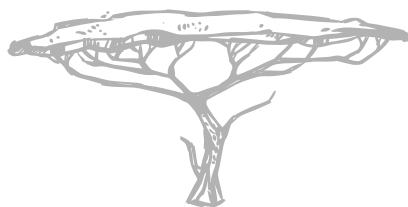
„Čím míň, tím líp.“

No výborně. Odolala jsem nutkání se na něj zašklebit. „Pokusím se.“ Listovala jsem složkou dál.

„Žádné pokusím. Splňte to na tisíc procent a udržíte si práci.“
Skvělý, vážně skvělý.

Dva

Já: **Ahoj.**

Poklepávala jsem prsty na klávesnici a přemýšlela, jak moc pitomě to zní. To nejde, nemůžu přece napsat *ahoj*. Poposedla jsem si na židli a upila horkého čaje, který jsem si udělala hned po příchodu domů. Už jsem si takhle poposedla asi čtyřikrát, a přesto jsem nepřišla s žádnou novou frází, která by se hodila pro oslovení po letech.

Vymazala jsem zprávu a dívala se na prázdné pole.

Já: **Ahoj, Ethane, jak se máš? Tady Michelle, jestli si mě pamatuješ. Chodili jsme spolu na základku.**

Odeslat.

Až když jsem stiskla to tlačítko, po přečtení jsem litovala. Znělo to hloupě, ale už se nedalo nic dělat. Zjevilo se slovíčko odesláno, ale žádné zobrazeno. Což znamená, že to neviděl. Dívala jsem se na svou zprávu dobrých patnáct minut.

„Tak dost, z toho mě klepne,“ promnula jsem si obličej a šla dělat něco užitečnějšího. No, užitečnějšího ne, ale rozhodně méně ubíjejícího než čekání a zírání do monitoru. Začala jsem

šmejdit. Rozklikla jsem si jeho profil a prohlížela si poslední příspěvky. Moc jich nebylo, asi jen pět za poslední čtyři roky. Jednou to byla nějaká oslava, kde byl označen. A pak několik fotek divokých zvířat z Afriky. Nádhera.

Už při cestě z práce jsem se rozhodla, že pokud nebudu muset, telefon od Ralfa nevyužiju. Přišlo mi to jako neuvěřitelné nabourání soukromí. Po letech dostat kontakt a hned ho zneužít kvůli práci. Proto jsem se rozhodla nejprve pro Facebook. Tam si lidé píšou každou chvíli a nebudu si připadat tak vlezlá.

Sakra, vypadá docela dobře. Mžourala jsem na fotku z restaurace. Ty zelené oči si pamatuju, vlasy má trochu delší, což je jediné dobře, protože sestřih podle hrnce, co nosil, mu fakt nesvědčil.

Ani si nepamatuju, kdy jsem šla spát, ale rozhodně nikdy nezapomenu na ráno, kdy mi na mobilu blikala zpráva.

Ethan: Ahoj, Michelle, samozřejmě že si vzpomínám. Mám se dobře, co ty?

Ach bože, cítím se strašně, že se pokouším o konverzaci. Jak bych se asi cítila já, kdyby mi někdo napsal pár hloupých vět, které si vyměňují pouze staří známí, co se čistou náhodou potkají. Po prvních třech otázkách nastává trapné ticho a kvapné rozloučení doprovázené řadou výmluv, proč už musí nutně odejít. To jsem nechtěla absolvovat.

Já: Než ti odpovím na otázku, rovnou se přiznám. Nesnáším, když mi někdo píše, jen když něco potřebuje. Každopádně tentokrát jsem to já, kdo dostal za úkol tě kontaktovat.

Nebudu chodit kolem horké kaše, nebylo by to vůči němu fér a já bych se cítila provinile.

Ethan: Originální zahájení konverzace, to uznávám. Takže, co potřebuješ?

Já: Pracuju ve Warner Bros a můj šéf mi nakázal kontaktovat tě ohledně práce.

Ethan: **Já práci mám, nepotřebuju jinou.**

Já: Asi jsem se špatně vyjádřila. Spíš jsi skoro jediný, kdo nám může pomoci.

Ethan: **Aha. To zní dost podivně.**

Já: Kdybych ti mohla zavolat, určitě bych ti vše vysvětlila líp.

Ethan: **Dobře, pošlu ti kontakt.**

Já: Mám číslo. Hned zavolám.

Ethan: 😊 **To je docela děsivý** 😊

Jsem pitomá, nejspíš jsem si měla nechat poslat číslo a bylo by všechno v pořádku. Takhle vypadám jako skutečný slídil. Už bylo pozdě, teď s tím nic víc nenadělám.

„Ahoj, stíhačko,“ ozval se mi do telefonu pobavený hlas, který jsem nepoznávala. Byl podstatně hlubší a mužnější než hlas toho kluka, kterého jsem denně potkávala.

„Ahoj, tak to vážně není. Dostala jsem na tebe kontakt v práci,“ pustila jsem se do vysvětlování. Možná mi trvalo trochu dýl, než by bylo potřeba, vše vysvětlit, ale snažila jsem se, jak jen to šlo.

„Pokud to dobře chápu, ráda bys za mnou přiletěla do Keni, potřebuješ průvodce a chceš natáčet, je to tak?“

„Stručně řečeno.“ Chvilí jsem okusovala tužku, než se ozval znovu.

„Já bych ti moc rád pomohl, ale mám tu svou práci. Nemám čas ti dělat průvodce.“

„To nevadí, já jsem samostatná.“

„Nejsem si jistý, Michelle.“

Sakra, sakra, sakra. „Ani si mě nevšimneš. Budu někde zalezlá, dokud nebudeš mít čas. Vážně, moc moc by mi to pomohlo.“

„Už ti někdo řekl, že jsi opravdu neústupná?“

Ani ne. „Taky bys byl, kdyby šlo o tvé místo,“ přiznala jsem nakonec zmučeně. Co jsem to za člověka, takhle zahrát na city. Tomu říkám zoufalství.

„O místo?“ Ani jsem neodpovídala, neměla jsem dost odvahy se přiznávat. Byla jsem zoufalá, a dokonce i ponížená. Výborný začátek našeho opětovného setkání. „Hmmm,“ povzdechl si nakonec a pak hlasitě vzdychl, „pokud se domluvíme, pak si musíme předem stanovit určitá pravidla.“ Fakt? Ihned jsem se narovнала a plná naděje se držela malého stébla, které mi nabídl.

„Určitě! Cokoliv řekneš.“

Ethan se na druhé straně začal smát. „Zní to opravdu lákavě, ale těch podmínek nemám zase tolik.“ Až teď jsem pochopila, jak má nabídka zněla.

„Chci dopředu vědět, co budeš natáčet.“

„Určitě, chápu, není problém.“ Stejně jsem to měla v plánu.

„Nebudu se ti moct pořád věnovat.“

„Nevadí,“ rychle jsem vyhrkla.

„A kdy by se ti to hodilo? Příští měsíc? Nebo později?“

Sakra, asi jsem měla zmínit, že včera bylo pozdě. „No, vlastně by se mi to hodilo co nejdřív.“

„Zítřa letí jedno letadlo, pokud vím. Je to pro tebe dost brzy?“

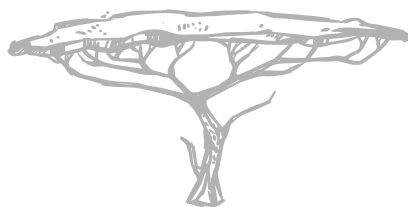
„Rozhodně. Pokusím se do něj dostat.“

„Páni,“ vydechl skoro vyčerpaně, „no jo, tak dobrá. Vypadá to, že se zítřa uvidíme.“

„Máš pravdu. Už se těším,“ rozloučila jsem se rychle a začala přemýšlet o tom, co si zabalím.

„Tak zatím, vyzvednu tě na letišti.“

Tri

„Teda, to je ale hřebeček,“ prohlásila Katie hned, co přišla ke mně domů a začala se mi probírat složkou, kterou jsem vyfasovala. Můžu být jen ráda, že nemám doma žádné tajné informace, protože by mi prošmejdila i ty. Žádné tajemství před sebou nemáme, protože ho ani neudržíme. Okamžitě si všechno vyžvaníme.

Nejednou jsem se pokoušela držet jazyk za zuby. Nevyšlo to. Celá jsem znervózněla, začala rudnout, a nakonec se i chechtala jako pošuk. Jen blázen by takovou lest přešel bez povšimnutí. Katie blázen možná je, ale takový, který mě zatraceně dobře zná. Má mě prokouknutou.

„Uznávám, že se z něj stal fakt chlap,“ mžourala jsem do papíru, jako kdybych si jeho obličej mohla přiblížit. „Ale neboj, hned jak budu mít jeho fotku víc zblízka, tak ti ji pošlu,“ slíbila jsem poslušně. Bylo mi jasný, že si ho chce očíhnout. Na rozdíl ode mě s ním nikdy na základku nechodila, takže byla ukrutně zvědavá. Dobře, uznávám, taky jsem zvědavá. Vždycky jsem si říkala, že by bylo hezký, kdybych o svých spolužácích mohla časem něco

zjistit. Pár z nich jsem si našla na internetu, ale tomu se nedá úplně věřit.

„Myslíš, že pan hezounek bude mít nějakou svou paní domu?“ začala okamžitě zjišťovat. Asi jsem se nezmínila, že Katie je sakra na chlapy a má dojem, že proto na ně musí být naprosto každý. Je to pěkná divoška, občas bych ráda měla její sebevědomí a prostorečkou pusu.

„Jak to mám vědět? Já ho tam neježu sbalit.“ Bylo vidět, že ji moje prohlášení nepotěšilo. Dokud nenaznačila, že by tu mohla být možnost, ani mě to nenapadlo. Nejspíš v něm pořád vidím toho malého kluka s parádním oblečením u posledního stolu ve třídě. Pokud si vzpomínám, moc kamarádů neměl, jen už nevím proč.

„Ale prosím tě, neříkej mi, že tě to ani trošku nezajímá. Musíš to nenápadně zjistit,“ nabádala mě dál, jako kdybych byla špeh, který tam jede slídit.

„Jak se tohle dá nenápadně zjistit?“ obrátila jsem oči v sloup. Netroufla jsem se jí přiznat, že při hledání na Facebooku žádný vztah neměl uvedený. Jenže kdo normální si v dnešní době dává vztahy na internet? Já osobně myslím, že do mého života nikomu nic není. Vždycky jsem si říkala, že bych byla ráda, kdyby lidé znali moji tvorbu a práci, ne soukromý život. Takže ne, nemůžu vědět, jestli je Ethan zadaný, a nejspíš to zjistím až tam osobně. Žádný normální způsob neznám. Zatímco mi začala líčit svou taktiku, pustila jsem se do plnění svého kufru prádlem ze skříně.

„No, úplně jednoduše, musíš se podívat na ten barák a prohlásit: *Propánajána, kdo tohle uklízí? Vaše paní?* a hned uvidíš, co ti poví,“ zazubila se na mě nadšeně.

„Katie, uvědomuješ si, že je to hláška z filmu *Někdo to rád horké?* To by poznal každej blbec.“ Neudržela jsem vážnou tvář

a smála jsem se jejímu nápadu, zatímco jsem přemýšlela, co by mi asi tak mohl odpovědět. Vypadalo by to naprosto stejně jako v té komedii. Určitě by mi odpověděl něco jako: *Ne, uklízečka*. V tu chvíli bych se musela vytasit s nějakou podobnou otázkou, která by dopadla nemlich stejně. To vážně pokoušet nebudu.

„Ale fungovalo to. Vsadím se, že jsi takový suchar, že si na to netroufneš,“ vyzývala mě, což od ní byla docela podpásovka. Ví, že mě její burcování a provokování štve. A to z jediného prostého důvodu. Dost často se hecnu.

„Výzva přijata.“ Na to, jak jsem si nevěřila, jsem dokázala udržet odhodlaný výraz. Přijala jsem výzvu a jsem odhodlaná ji splnit. Tedy až do chvíle, kdy se mu postavím tváří v tvář. Raději bych nad tím neměla moc přemítat, abych nevycouvala dřív, než tam dorazím. Vzhledem k tomu, že jsem nikdy nebyla v Africe, nedokázala jsem se omezit na jedno zavazadlo. Ty kufry jsem zabalila rovnou dva, a to nepočítám příruční zavazadlo, které se mnou půjde do letadla. Má maximální možné rozměry, aby se mi vešlo přímo do přihrádky nad hlavou. Musela jsem si je vygooglit. Už jsem neletěla pěknou dobu. Ralfovi můžu říct, že druhé zavazadlo je převážně vybavení na kameru, takže to nebude problém. Ani moc nebudu lhát.

„Snad mi nechceš říct, že si tam vezmeš tohle spodní prádlo,“ podívala se mi Katie do kufru a začala mi ho vytahovat ven. „Proboha, jak dlouho už jsi neměla žádného chlapa? Michelle, tohle je opravdu tragédie.“

„Co je na tom? Jedu pracovně do Afriky, tam parádu nikde dělat nebudu. Před kým bych se tam měla ukazovat? Před zebrou?“ Vytrhla jsem jí nohavičkové kalhotky a hodila je zpět do kufru.

„Co na to řekne Ethan, až tě v tom tvém pohodlném prádýlku uvidí? To se půjde radši obsloužit sám.“ Samozřejmě že si ne-

mohla odpustit další komentář. „Vem si alespoň něco, co vypadá trochu k světu.“ Vytáhla mi fialové krajkové brazilky s podprsenkou a strčila mi je do kufru. Jen jsem si povzdechla a nebránila se. Už jsem si zvykla, že v některých věcech je naprosto zbytečné Katie odporovat, a tohle byla jedna z nich.

„No tak mi odpověz, jak dlouho už jsi nebyla s chlapem?“

Ne, ona se v tom prostě štourat nepřestane. „Katie, proč se mě na to ptáš, když to stejně moc dobře víš?“ odbyla jsem ji v domnění, že s tím konečně skončí.

„No to teda vím, ale chci tu nekonečně dlouhou dobu slyšet i od tebe. Třeba si to potom konečně uvědomíš.“

Rejpalka jedna. „No dobře, tak je to pár měsíců od té doby, co se se mnou rozešel Steven,“ přiznala jsem otráveně.

„Ani omylem, pár jsou dva měsíce, tohle je mnohem dýl.“

Ona toho prostě nenechá. „Fajn, tak je to asi víc než pět měsíců, no a co!“ Pomalu, ale jistě mě tahle debata začala rozčilovat.

„No, myslím, že je načase, aby sis taky jednou pořádně užila. Copak si neuvědomuješ, jak je potřeba tohle vypětí uvolnit? Vsaším se, že Steven už měl spoustu buchet.“ Na konstatování takového faktu rozhodně připravená nejsem. Zamračila jsem se na ni a zaskřípala zuby. Takhle jsem si své balení nepředstavovala.

„Katie, uvědomuješ si, že se zrovna dvakrát nehrnu do randění, když mi řekl, jak jsem nudná a předvídatelná? Prostě se na to necítím. Až budu mít zpět své ztracené sebevědomí, určitě s tím zase začnu, nehodlám skončit jako zapšklá buchta.“ Zkoušela jsem se bránit, jak jen to šlo, ale Katie má vždycky nějakou odpověď. Zastrčila si za ucho pramen svých zrzavých vlasů a uličnický se ušklíbla.

„Já po tobě ale vůbec nechci, abys randila. Já chci, abys prostě zašla za nějakým neznámým týpkem, hodila po něm úsměvem

a zjistila, že nejsi vůbec k zahazení. Podívej se na sebe, máš krásný céčka a zadek, který by ti záviděla leckterá ženská. Jenže jestli se budeš pořád tvářit takhle, tak si v lepším případě budou myslet, že brzy skládáš slib jeptišky.“ Myslím, že jsem se po téhle poznámce tvářila až příliš smutně, protože Katie mi hned dolila víno a rozhodla se, že už toho nechá. Dnešní večer tu měla zůstat, takže nebylo žádoucí, abychom smutnily. Nejsem zvyklá cestovat na dlouhou dobu sama. Dost často nás pošlou pracovně společně, a když už zvlášť, tak maximálně na prodloužený víkend. Většinou není třeba vycestovat tak daleko. Nebudu lhát, nejradši bych si ji vzala s sebou. Taková malá uštěkaná fenka se vždycky na cestách hodí.

„Doufám, že mi budeš pravidelně volat.“ Položila se vedle mě na postel a přitáhla si do klína můj notebook.

„No jistě, každý den se ti ozvu hned, jak se vrátíme zpět do toho jeho paláce. Prej je tam signál nanic,“ ujistila jsem ji a sledovala, jak si projíždí mou sbírku filmů. „Tak co to bude dnes?“

Katie se na mě usmála a odpověděla: *Volání divočiny*, aby ses trošku navnadila na tu přírodu.“

„To nemyslíš vážně, že ne?“

„Ale ano, myslím to smrtelně vážně.“ Zmáčkla na počítači mezerník, aby pustila film, a přitulila se ke mně blíž.

S Katie jsem toho ten večer už moc nezabalila, takže jsem se rozhodla, že ráno je moudřejší večera. Skutečně jsme se dodívaly na celý film, který jsem si stáhla z internetu v dobách krále klacka, a stejně se nám líbil. Jsme prostě trošku divný. Dopily jsme celou lahev a sežraly pytlík solených chipsů, které mám nejradši.